

AMB ULLS NOUS

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

La resurrecció de Jesús, el Crist, és el fet més important del cristianisme i fonamenta tota la història cristiana posterior. Sabem que Pasqua és el nucli de la nostra fe, però també experimentem que supera el nostre coneixement, malgrat donem el fet per suposat.

Explicar el que no es pot explicar és difícil. Necessitem proves tangibles que es puguin tocar, mesurar, comparar. Necessitem una atenció plena en el nostre cervell per poder comunicar el fet insòlit i increïble de la resurrecció de Jesús. ¿Ens estranyem, doncs, que moltes persones només relacionin aquests dies amb unes vacances o amb unes processons populars o amb menjar la mona?

No podem dissociar la fe de la raó, però la raó no ens ajuda massa. A més, com a creients, hem d'estar sempre a punt per donar una resposta a tothom qui ens demani la raó de l'esperança que tenim, serenament i respecte (1Pe 3,15). Però, com explicar el que no té una explicació raonable?

Ens identifiquem amb diversos personatges. Clarament amb Tomàs, que necessita veure per creure; amb Pere, que diu i actua abans de pensar, i amb Maria Magdalena i Joan que aprofundeixen els límits d'allò que sembla impossible. De fet, cadascú fa el seu procés i obre nous camins d'apropament a Jesús, no solament per la trobada física amb ell sinó per anar endinsant-se en una nova manera de pensar i d'actuar.

Això els va moure a viure de manera diferent: aprendre el que els apòstols els ensenyaven, o sigui, a aprofundir la seva fe; posar en comú tots els seus béns, tots; pregar junts cada dia al temple i menjar junts, partint el pa amb senzillesa i alegria.

Com diu Pere en la segona lectura, Déu ens regala l'oportunitat de néixer de nou, de traspasar les nostres fronteres, de tenir més fe en nosaltres mateixos i en la comunitat, malgrat la raó hi posi traves evidents. Aquesta esperança viva, que ofereix la possibilitat de fer possible l'impossible, que és viure d'una altra manera, més lliure, Déu ens la regala perquè ens estima, i molt. Aquesta esperança viva fonamenta la nostra alegria profunda que res ni ningú no ens pot prendre, malgrat les moltes proves i tristors que ens toca viure.

Tomàs creu perquè ha vist. Per això pot fer una de les primeres professions de fe: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li ho retreu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist». O sigui, feliços nosaltres.

Pere ho expressa dient: «Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran que no hi ha paraules per a expressar-la». L'alegria depassa la pura raó, com l' enamorament depassa la pura lògica. Així passem del pragmatisme de Tomàs i Pere a la mística de Maria Magdalena i Joan, i som capaços de traspasar fronteres. Aquesta alegria sense límits, inabastable, ben real encara que sembli utòpica, ens ajuda a ressuscitar de tantes morts que ens enfonsen, en ajuden a renéixer de les cendres i animar els altres, o sigui, afegir ànim a la seva vida.